

[13th February 1959]

*Watch and ward staff employed in the Government Press,
Madras*

* 35 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM: Will the Hon. the Minister for Electricity be pleased to state the system and particulars of the watch and ward staff employed in the Government Press, Madras?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: Nine watchmen are employed in the Government Press in the scale of Rs. 20—1—30. Four of them are posted to guard the two entrances, three for the factory main gate and one for the office gate during the day. During the night, the office gate is closed and four watchmen are posted in two shifts, two for each shift, at the factory inner gate. The ninth watchman avails himself of a day off once a week.

SRI T. PURUSHOTHAM: Have there been of late any reports of cases of pilferage and the like in the Government Press, Madras?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: No. Not to my knowledge.

SRI T. PURUSHOTHAM: Have the Government considered the question of strengthening the watch and ward arrangements now that an additional shift has been introduced?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: With the introduction of the second shift, the necessity of putting extra men will be looked into.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

III.—ANNOUNCEMENT *RE*: MESSAGE FROM THE GOVERNOR.

MR. CHAIRMAN: I have to announce to the House that I have received the following message, dated 12th February 1959, from the Governor of Madras:—

“Dear Mr. Chairman,

I have received with great satisfaction your Resolution of Thanks for the Address with which I opened the present Session of the Legislature.”

Next item is Government Bills. We shall now take up the consideration of the Madras Open Places (Prevention of Disfigurement) Bill, 1958 (L.C. Bill No. 8 of 1958).

IV. GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS OPEN PLACES (PREVENTION OF DISFIGUREMENT) BILL, 1958 (L.C. BILL NO. 8 OF 1958).

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Mr. Chairman, Sir, I move—

“That the Madras Open Places (Prevention of Disfigurement) Bill, 1958 (L.C. Bill No. 8 of 1958), as amended by the Joint Select Committee, be taken into consideration.”

13th February 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

Sir, disfigurement of facades of buildings, monuments and other places open to public view, by affixture or exhibition of advertisements, bills, etc. and by the inscribing of slogans and objectionable matter has reached very undesirable proportions in this State. Such advertisements, slogans and objectionable matter not only spoil the beauty of the City or Town concerned, but also offend public decency. It has, therefore, become necessary to check this evil. This Bill seeks to achieve this object. The Joint Select Committee has subjected the clauses of the Bill to a detailed scrutiny as a result of which some important changes have been made in the Bill. I shall now briefly explain the main provisions of the Bill.

Clauses 3 and 4 of the Bill deal with penalties for disfigurement by advertisements. Whoever disfigures any place open to public view by objectionable advertisement shall be punished with imprisonment for a term which may extend to one year or with fine which may extend to one thousand rupees or with both. Whoever disfigures any place open to public view by any advertisement without the written consent of the owner or occupier or a person in management of the property in which such place is situated shall be punished with imprisonment for a term which may extend to three months or with fine which may extend to two hundred rupees or with both. There is provision in the Bill for punishing the abettors. Provision is also made in the Bill to the effect that any offence punishable under the Bill shall be deemed to be a cognizable offence within the meaning of the Code of Criminal Procedure.

MR. CHAIRMAN : Motion moved—

“ That the Madras Open Places (Prevention of Disfigurement) Bill, 1958 (L.C. Bill No. 8 of 1958), as amended by the Joint Select Committee, be taken into consideration.”

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Mr. Chairman, Sir, I rise to support the Bill. If this Bill had come some four or five years earlier, so much damage would not have been caused. This Bill confines itself to prevent disfigurement by objectionable or unauthorized advertisements of places open to public view. This Bill does not prevent false propaganda or malicious propaganda. So, it confines itself only to advertisements of an objectionable nature. Some twenty or fifteen years ago there were no such indecent advertisements. If you take cinema advertisements, you find that there is more of sex appeal than anything else. Boys and girls of an impressionable age are snailt by such advertisements. Just now I saw a cinema advertisement of a young man pulling the hair of a young girl. It has become the practice of many young boys and when college boys and college girls meet on occasions, what happens, the Hon. the Minister for Education knows better than anyone else. At the Corporation Stadium some three years ago when the Russian leaders were here, the meeting

10-40
a.m.

[Sri T. P. Srinivasavaradan]

[13th February 1959]

could not be held. There was pellmell and the students did not behave properly. I object to the mixing of college girls and college boys sitting in the same gallery. This has now become a common feature. Then, there is this kind of kissing also. Many things can be done in private and they should not be exhibited in public. It is a well-known fact. Therefore, I strongly support the proposition that this should be put down with an iron hand. What we try to do in schools is undone by these advertisements. We try to teach the pupils tolerance, respect for the views of others, correct behaviour and so on. But all these are undone by such indecent advertisements. People think that such things are common and that no action can be taken against them. Therefore, I am really glad that the Government are bringing in this Bill. I do not think we can plug all the holes there. But, still, to a great extent, we can put down this evil.

As regards the burning of effigies, I am glad that it has been brought within the ambit of this Bill. Of course, some twenty or thirty years back, we used to burn *Kodumbari* or some such thing. That represents a kind of evil; that effigy was burnt. A few months back the effigy of one of our Ministers was burnt. It is a sorry spectacle. We must have the greatest respect for the Ministers so long as they happen to be Ministers. Nehruji's effigy also was burnt one year ago or so. If these political parties do not have respect for these great leaders, they cannot expect to have any respect even from their own followers after a time. What they do to others will be done to them. These political parties, I am afraid, are setting a very bad example. Under no circumstances effigy should be burnt. (Interruption.) If you allow this, effigies of teachers and principals will be burnt. (Sri T. Purushotham: Members of the Legislature also.) Yes. Everyday there will be burning of effigies. I am glad it is stated in this Bill that the burning of an effigy is an offence. Then, I approve of everything stated in the clause relating to definitions. Any honest citizen need not fear that if he does anything honestly, he will be hauled up.

It is stated in the explanation that an advertisement shall not be deemed to be objectionable merely because words or signs or visible representations are used criticising any social or religious practices without malicious intention and with an honest view to promote social or religious reform or social justice. In regard to criticising of religious practices, I think it is very difficult to determine whether there is malicious intention in it or not, whether the view is honest or not, and whether it is intended to promote religious reform or not. I would earnestly plead with the Government that so far as there is reference to religious practices, it should be dropped. In any text-book if there is anything said about the Prophet, the Muslim is up against it and immediately that portion is deleted. It is only we that allow such things and I again request the Government to see that such things are not done. Of course, by 'religious practices' if you

13th February 1959] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

mean sacrificing of animals, it is a different matter. Some years back buffaloes were sacrificed at Periapalayam. Propaganda against such sacrifice is a fine one. I think the Hon. Minister Sri M. Bhaktavatsalam saw to it that no such sacrifice was made. It had a very good effect. In the matter of reforming religious practices, it is only persuasive language that will bring about the necessary change more than such advertisements. It is very likely that the followers of certain religions will be up against any kind of propaganda and there will always be this kind of quarrel. I am not against certain irreligious practices being stopped. But it is very difficult to draw a line between religious practice and irreligious practice. Harmless religious practice should be allowed to go on. I shall give an instance. We perform *abishekam* with milk and honey. There are others who say that the milk and honey are going to waste and that they can very well go to feed a number of mouths. That is the kind of propaganda that is carried on. People who are ardent believers in such *abishekam* may not like it. I hope such good things will not be prevented.

Some objection has been taken that this will hit hard the cinema people. One of the Members who has given a dissenting minute has said so. If the cinema people are hard hit, nobody will feel sorry because it will do good. If it is a decent advertisement, people won't object to it. If it is an indecent advertisement, why should it be allowed? It is stated in the dissenting minute as follows :—

‘ The Government wants through the proposed Bill to curb the propaganda of other political parties especially those who plead for the abolition of caste system, communal differences, freedom from North Indian domination, getting rid of superstitions and other reforms.’

I think this is only a Bill to prevent advertisements. People are not prevented from doing useful propaganda. Certainly, they can do propaganda for the abolition of caste system, communal differences, etc. I do not think this Bill in any way curbs the freedom of people in these respects.

In another dissenting minute it is stated—

‘ Regarding blasphemy and profaning of religious sentiment, the object could be achieved by only rousing public opinion against such indecent advertisements.’

Really it is so. There are people who feel that these advertisements should go but the difficulty is they are not so strong physically. It is not very easy to rouse public opinion against people who are not amenable to any kind of discipline. There may be people who resort to rowdism. So, I once again welcome this Bill and I hope that it will be implemented soon. It will go a long way, though not to my satisfaction, in putting down indecent advertisements.

[13th February 1959]

10-80 * VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : மாண்பு மிக்க மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆபாச விளம்பரத் தடை மசோதாவை மனமார வாழ்த்தி வரவேற்கிறேன். உண்மையாகவே, இந்த மசோதா ஒரு சமய சஞ்சீவி போல வந்திருக்கிறது என்பதை நினைத்து மகிழ்ச்சியடையத் தோன்றுகிறது. நமது பாரதப் புண்ணியப் பெரு நாடு அழகிலே லயித்த நாடு. அதிலும் சிறப்பாக நமது தமிழ் நாட்டு மக்கள் அழகிற்காகவே, அழகைக் காக்கவே வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் எங்கெங்கே சென்றாலும், அங்கெல்லாம் “அழகு, அழகு, அழகு” என்று எண்ணினார்கள். அவர்கள் நிலை நிற்க கடலிலே அழகைக் கண்டார்கள், நீண்ட வானத்தை முத்தமிடும் மலையிலே அழகைக் கண்டார்கள், குடிசையிலே அழகைக் கண்டார்கள், வீட்டிலே அழகைக் கண்டார்கள், சாலையிலே அழகைக் கண்டார்கள், வழிபடும் ஆண்டவனையே அழகுத் தெய்வமான முருகனை வழிபட்டார்கள். அத்தகைய திருநாட்டிலே, மோசமான நிலையிலே ஆபாசமான விளம்பரங்கள் இருக்கின்றன என்பது உண்மையிலேயே வருத்தத்தக்கது என்று குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியவில்லை. இந்த நினைக்கிறபோது, ஆபாசமான விளம்பரங்களை உண்டாக்கும் இம்—மூல காரணமான இம்—கரு உருப்பெரும் இடம்—எங்கு இருக்கிறது என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதற்குக் காரணமாக இருக்கக்கூடிய இம் பள்ளிக்கூடங்கள்தான். கணம் அங்கத் தினர்களிலே பலர் ஏன், எல்லோருமே, அவர்களுடைய பள்ளிக்கூட வாழ்க்கையை நினைத்துப் பார்க்கட்டும். ஒதுக்கிடங்களில் எவ்வளவு ஆபாசமான எழுத்துக்களை மாணவர்கள் எழுதுகிறார்கள், எவ்வளவு ஆபாசமான படங்களைத் தீட்டுகிறார்கள் என்பது நினைவுக்கு வரும். இத்தகைய பழக்கங்கள் மாணவர்களிடையே அதிகமாக இருக்கின்றன. அங்கேயே இந்த மாதிரிப் பழக்கத்தில் ஈடுபடுவதால்தான் அவர்கள் பெரியவர்களானதும் இந்த ஆபாசமான பழக்க வழக்கங்கள் பெரிதும் வளர்ந்து இத்தகைய மோசமான நிலையேற்படுகிறது. எனவே, அத்தகைய ஆபாச விளம்பரங்களைப் பள்ளி மாணவர்களிடம் சின்னஞ் சிறு குழந்தைகளும் பார்த்து மோசமான நிலையிலே நடந்துக்கொள்ளக் கூடும். ஆகையால், அவைகளைத் தடைப்படுத்த ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கணம் அமைச்சர் அவர்களை நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த மசோதாவிலே, “ 2 (b) (iv). . . . is deliberately intended to outrage the religious feelings of any class of the citizens of India by insulting or blaspheming or proforming the religion or the religious beliefs of that class ; ” என்று போட்டிருக்கிறது. ஒருவருடைய மத உணர்ச்சியையோ, மத நம்பிக்கையையோ, மதக் கோட்பாட்டையோ கண்டிப்பது போல், இடையூறு செய்வதுபோல், இருக்கிறதையெல்லாம் இது வன்மையாகக் கண்டிப்பதாக இருக்கிறது. அதுபற்றி என்னுடைய தண்பா திரு. ஸ்ரீனிவாசசுவரதன் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்.

அடுத்தபடியாக, “ விளக்கம் ” (பி) இல். “ (b) criticising any social or religious practices without malicious intention and with an honest view to promote social or religious reform or social justice ” என்று இருக்கிறது. ஒரு வேளை நான் தப்பாக நினைக்கிறேனோ என்னவோ, இது ஒரு கையாலே கொடுத்ததை மறு கையாலே வாங்கிக்கொள்வது போன்றிருக்கிறதோ என்று எனக்குச் சந்தேகமாக இருக்கிறது. கணம் அமைச்சர் அவர்கள் இதைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த இடத்தில் பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. எது அருவருக்கக் கூடிய நிலை என்று புரியவில்லை உதாரணமாக, திருப்பதி போன்ற கோயில்களைச் சுற்றி அடிதண்டம் போடுவது, உருண்டுக்கொண்டே போவது என்ற முறைகள் இருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் தவறு என்று நாம் கண்டிக்க முடியுமா? அவர்களுடைய கொள்கைக்கு அது உகந்ததாக இருக்கிறது, சரி என்று தோன்றுகிறது. இன்னும் சில கோயில்களில் பரார்த்தனையாக நெருப்பு மிதித்தல், நெருப்புச் சட்டிகளைக் கையிலே ஏந்திக்கொண்டு செல்லுதல்

13th February 1959] [Vidwan T. Muthukannappan]

போன்ற பழக்கங்கள் இருக்கின்றன. “கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார், ஆனால் கடவுளுக்குப் பிரார்த்தனை என்று கூறி இப்படியெல்லாம் மோசமாக நடந்துகொள்ளக் கூடாது” என்று கண்டிக்கலாமா? அதையெல்லாம் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய முறையில் இது இடம் கொடுக்குமோ என்று நான் ஐயுறுகிறேன்.

எனவே, இதையெல்லாம் சற்று நிதானமான நன்றாக ஆழ்ந்து கவனிக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மேலும், ஆபாசமான விளம்பரங்களைப் பொருத்திய அட்டைகள் போன்றவைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு கூலிக்கொண்டு போகிறார்களே, அவற்றைத் தடைப்படுத்துவதும் இந்தச் சட்டத்திலே அடங்கியிருக்கிறதா என்று எனக்குத் தெளிவாகவில்லை. அப்படி இருந்தால், உண்மையிலே வரவேற்கத் தக்கதுதான். பஸ் முதலானவற்றிலேகூட இத்தகைய விளம்பரங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளைத் தடைப்படுத்துவதற்குக் கூட இதிலே தக்க ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும் என்று நான் கோருகிறேன்.

அதோடு, ஆபாச விளம்பரங்கள்பற்றி நீனைக்கின்றபோது உள்ளபடியே உள்ளம் வேதனை அடைகிறது. எந்தத் தெருவிலே பார்த்தாலும், சந்து பொந்துகளில் பார்த்தாலும் சினிமா விளம்பரங்கள் மிக மோசமான நிலையிலே, சன்று புறந்தந்த தாய்க் குலத்திற்கு இடவிட தரும் முறையிலே தாய்களையெல்லாம் வெறும் காம உணர்ச்சிக்குக் கருவியாக நீனைக்கும் முறையிலே, மிக மிக மோசமான நிலையிலே, ஆபாசம் நிறைந்த படங்களும் விளக்கங்களும் இருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் இப்படிக் கட்டுப்படுத்தி, மட்டுப்படுத்தி, அது செய்பவர்களைக் கண்டித்தோ தண்டித்தோ ஆவன செய்ய இந்தச் சட்டம் இம் தருகிறது என்பதைக் குறித்து உண்மையிலேயே நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

இந்தச் சட்டத்தை மீறித் தவறு செய்கின்றவர்களுக்கு ஓர் ஆண்டு சிறை வாசம் அல்லது ஓராயிரம் ரூபாய் அபராத விதிப்பு என்று இருக்கிறது. இத்தகைய குற்றங்கள் செய்பவர்களை மன்னிக்க முடியாத மாபெரும் குற்றவாளிகளாகக் கருத வேண்டும். அவர்களை இலேசாக விட்டுவிடவே கூடாது. அவர்களுக்கு இன்னும் கடுமையான தண்டனை கொடுக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய கருத்து. ஓர் ஆண்டு கடுங் காவல் சிறைத் தண்டனையோடு, ஓராயிரம் ரூபாய் அபராதமும் இருக்க வேண்டும். இப்படி வன்மையான முறையிலே கண்டித்தால்தான் இத் தகைய தீய முறை நம்முடைய நாட்டிலிருந்து விலகும். இது உண்மையிலேயே வரவேற்கத்தக்க ஒரு சிறந்த மனோதா என்று தெரிவித்துக் கொண்டு, மேலும் இதை மனமார் வாழ்த்தி வரவேற்று அமருகிறேன். வணக்கம்.

*SRI V. V. RAMASWAMI : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, பொதுவாக, சமுதாயத்திலே உள்ள மக்கள் மனதைப் புண்படுத்தும் காரியத்திலே யாரும் இடம் கொடுக்கக் கூடாது என்பது வரவேற்கத் தக்கதுதான். ஆனாலும், எந்தக் காரியமும் இப்பொழுது கல்வி வளர்ச்சி முதிர் முதிர், பழங் காலத்து நம்பிக்கையையோ, நடவடிக்கையையோ, கொள்கையையோ மக்கள் தாங்களாகவே கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கை விட்டு வருகிறார்கள். மேலும், சிலவற்றைப் பிரசாரத்தினால் கைவிட்டும் வருகிறார்கள். ஆகவே, இம்மாதிரி மக்களுடைய மனத்தை, போக்கை, வழக்கத்தை மாற்ற விரும்புகிறவர்கள் அவர்களுடைய மனதைப் புண்படுத்தாது அந்தக் காரியத்தில் ஈடுபட வேண்டியது அவசியம் என்பதையும் உணருகிறேன். ஆயினும் மக்கள் எண்ணங்களை, கொள்கைகளை மாற்ற வேண்டுமென்ற பிரசாரங்கள் நடக்கும்போது, அவைகளால் பாதிக்கப் படுபவர்களோ, பழைய மூடப் பழக்க வழக்கங்களுக்குக் கட்டுப்படவர்களோ, இப்பிரசாரங்கள் எங்கள் மனதைப் புண்படுத்துகின்றன என்று குற்றஞ் சொல்ல முன் வரும்போது அவர்களின் முறையீடுகளில் உண்மைகள் இருக்கின்றனவா என்று நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்து, நன்றாக விசாரித்துப் பார்த்துத்தான் இந்தச் சட்டத்திலே இருக்கும் நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[Sri V. V. Ramaswami]

[13th February 1959]

அடுத்தபடியாக, இம்மாதிரி விளம்பரப்படுத்துகிறவர்களுக்கு அரசியலார் ஒரு முன்மாதிரியாக நடந்துகொள்ள வேண்டும். எந்த எந்த இடத்திலே தங்கள் காரியங்களை, தங்கள் இலாகாக் காரியங்களை, விளம்பரப்படுத்துகிறார்கள் என்று கவனிக்கும்போது, அதிம-சில குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. ஆகவே, சில முக்கியமான நகரங்களிலாவது இன்ன இன்ன இடங்களில் தான் விளம்பரம் செய்ய வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டுவிட வேண்டும். இன்ன இன்ன இடங்களில்தான் இன்ன இன்ன விளம்பரங்கள் செய்ய வேண்டும் என்று இடங்களைக் குறிப்பிட்டுவிடுவது நிரம்பவும் பொருத்தமாக இருக்கும். இப்பொழுது சட்டப்படி நகராட்சி மன்றங்களுக்கு அனேக அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளை வலியுறுத்தும்படி செய்ய வேண்டும். குறிப்பிட்ட விளம்பரங்கள் குறிப்பிட்ட இடங்களில்தான் செய்யப்பட வேண்டுமென்ற முறையை ஒவ்வொரு நகரத்திலும் ஏற்படுத்தி விட்டால், பொருத்தமாக இருக்கும் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

பெரிய பங்களாக்களின் மதில் சுவர்களைச் சொந்தக்காரர்கள் வெள்ளை அடித்துச் சுத்தமாக வைத்திருப்பார்கள். அவை வண்ணம் பூசியிருப்பார்கள். அம்மாதிரி இடங்களில் கூட இப்போது இவ்வாக ஏதாவது ஒரு விளம்பரத்தை ஒட்டிவிட்டுப் போய்விடுகிறார்கள். அது ரொம்பக் கேவலமாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கும் கொஞ்சம் யோசனை இருக்க வேண்டும். அவர்களைத் தடுக்கவும் முடியாமல் போய்விடுகிறது. அம்மாதிரி வராமல் தடுப்பதற்கும் வேண்டிய நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

மேலும், இந்த மசோதாவின் 5-வது பிரிவிலே,

“ 5. Punishment of Abettors.—Whoever in any manner whatsoever causes, procures, counsels, aids, abets or is accessory to, the commission of any offence under section 3 or section 4 shall be punished with the punishment provided for the offence.”

என்று இருக்கிறது. ஒரு கட்டம் பூடப்பட்டிருக்கும்; வாடகைக்கு விடப்படாமலும் இருக்கும்; சரக்குகள் அதிலே அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும். அப்படிப்பட்ட கட்டிடத்தின் சுவற்றிலே யாராவது ஒரு விளம்பரத்தை ஒட்டிக்கொண்டு போவார்கள். சொந்தக்காரர் அந்த விளம்பரத்தைப் பார்த்து, ஏதோ நல்ல விளம்பரமாக இருக்கிறது என்று விட்டுவிடுவார். ஆனால், என்றைக்காவது ஒரு நாள் பார்த்தால், அங்கே ஒரு ஆபாசமான விளம்பரம் ஒட்டப்பட்டிருக்கும். அப்பொழுது, அத்தகைய ஆபாசமான விளம்பரத்தானே ஒட்டுவதற்கும் ஒத்துக்கொண்டார் என்று அவரையும் கட்டிடத்திற்குக் கொண்டுபோய்த் தவிடாது சட்டத்திலே பாதுகாப்பு நன்றாக இருக்க வேண்டும் என்று நான் மீண்டும் வலியுறுத்துகிறேன். குறிப்பிட்ட விளம்பரங்களைக் குறிப்பிட்ட இடங்களில்தான் ஒட்ட வேண்டும் என்று நிர்ணயித்து, அம்மாதிரி இடங்களில் விளம்பரப் பலகைகளை நகராட்சி மன்றங்கள் ஏற்படுத்திவிட்டால், அங்கேதான் விளம்பரத் தாள்களை ஒட்டுவதற்கு முடியும். சிலிமா விளம்பரங்களானாலும், அவைகளையும் எங்கெங்கே ஒட்டலாம் என்று பலகைகளையும் இடங்களையும் ஒதுக்கிவிடுவது நல்லது என்று நான் அபிப்பிராயப்படுகிறேன்.

மேலும், ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். கோயில்களிலே இருக்கும் அனேக விக்கிரகங்கள், அவைகளை ஆக்கிய சிற்பிகள், கலைஞர்களுடைய ஆற்றலையும், உள்ளத்து உணர்ச்சிகளையும் காட்டுவனவாய் அமைந்திருக்கின்றன. ஆனால், அனேக சிற்பங்களை விளம்பரங்களிலோ, மற்ற நூல்களிலோ, மற்றும் தினசரித் தாள்களிலோ, மாத இதழ்களிலோ விளம்பரப்படுத்துவது அனேகருக்கு ஆபாசமாகத் தோன்றுகிறது. ஏதாவது வார, மாத இதழ்களில் நாவல்கள், நவீனக் கதைகள், காத்தல் கதைகள், முத்தவியவைகளில் இந்த ஓவியங்கள் விளம்பரங்கள் என்று வரும்போது, இப்போதிற்கும்கூட மனப்பான்மையிலே ஆபாசமாகத் தெரிகிற படங்களைப் போடுகிறார்கள். கேட்டால், கோயில் விக்கிரகங்களைப் பட்டமாகப் போட்டோம் என்று சாக்குச் சொல்கிறார்கள். அவைகளிலேயும் கொஞ்சம் எச்சரிக்கை

13th February 1959] [Sri V. V. Ramaswami]

இருக்கச் செய்ய வேண்டும். நம் நாட்டுப் பண்பு, குறிப்பாக பெண்களுடைய நாகரீகம் வேறு; அடுத்த மாநில மக்களுடைய நாகரீகம் வேறு. இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது, நம்முடைய பண்பாட்டுக்கு ஒத்ததாக நூல்களிலும், வார, மாத இதழ்களிலும், இன்னும் பிற வெளியீடுகளிலும் படங்கள் வெளியிடத்தக்க வகையில் நாம் எச்சரிக்கையாகப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். நம்முடைய மாநில மக்களின் பண்பாட்டுக்கு ஏற்றாற்போல் படங்கள் இருந்தால்தான் உண்மையாக இருக்கும். அப்படியல்லாமல், கோயில்களிலே இருக்கிற விகிதங்களின் படங்களைத்தான் போடுகிறோம் என்ற வகையில் படம் போடுவது அனேகருக்கு வெறுப்பாக இருக்கிறது. ஆகையால், இந்தக் காரியங்களையெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்துச் செய்ய வேண்டும்.

இறுதியிலே ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். “பெனிஷன்” ஷரத்தாகிய இரண்டாவது ஷரத்திலே (a), (b) யின்கீழ் ஐந்து உட்பிரிவுகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளுக்குக் கீழே “எக்ஸ்ப்ளனேஷன்” வருகிறது. அந்த “எக்ஸ்ப்ளனேஷனில்” (a), (b) என்று இரண்டு பகுதிகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எக்ஸ்ப்ளனேஷனிலுள்ள (a), (b) பகுதிகளுக்குப்பின் இரண்டாவது பக்கத்தில், (c), (d) என்று “place open to public view” “public place” என்கிறதற்கான “பெனிஷன்கள்” கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இரண்டாவது பக்கத்தில் கண்டுள்ள (c), (d) என்னும் பகுதிகள் முதல் பக்கத்தில் (a), (b) இன் கீழே கொண்டு வரப்பட வேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறேன். அப்படிக் கொண்டு வராவிட்டால், “எக்ஸ்ப்ளனேஷன்” பகுதிக்கு (a), (b) மட்டும்தான் அல்லாமல் (c), (d) என்னும் பகுதிகளும் இருக்கின்றனவோ என்ற சந்தேகத்திற்கு இடம் அளித்துவிடும். இது தப்பாக அச்சிடப்பட்டிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இதைத் தக்கபடி மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும்.

ஆகவே, இதை அரசியலார் கவனித்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு, பொதுவாக இந்தமாதிரியான விளம்பரத்தை நல்ல விதமாகச் செய்ய வேண்டும் என்பது அரசியலாரின் கருத்தாக இருக்கிறது என்று அறிய மறிச்ச்சினையக் கொடுத்தாலும், வேறு ஏதாவது கொள்கையோ அல்லது மாற்றங்களோ மக்களிடையே பரப்ப வேண்டுமென்று கொள்ளும்போது அதற்கு இடையூறு வராத வண்ணம் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்வதற்கு. வணக்கம்.

* SRI A. M. ALLAPICHAJ: Mr. Chairman, Sir, we have spent a good lot of time over this Bill, because we are very much interested in it. But we should see that no one takes advantage of some loopholes in the Bill. Clause 4 seems to me to give some kind of that loophole. Clause 4 says, “Whoever affixes to, or inscribes or exhibits on, any place open to public view any advertisement without the written consent of the owner or occupier or person in management . . .” I think this clause gives some kind of scope for taking advantage of loopholes. Our point is that advertisements, if affixed to the walls of buildings, do not add to the beauty of the buildings. What will happen is that the house-owner or some other person, who has got a garden with a long wall, will get into some kind of agreement with some cinema-owners or some other people to the effect, “Well, you come and affix your poster on the wall subject to payment of some kind of rent. Are you prepared to pay the amount?” I tell the House now that positively some such thing is going to happen. Every house-owner has a long wall, and he may agree to the arrangement of receiving rent for allowing

[Sri A. M. Allapichai] [13th February 1959]

the posters to be affixed to the wall. I say that even with the consent of the house-owner, no one should be allowed to have anything pasted on the walls.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Advertisement with the consent of the house-owner means that it is an unobjectionable advertisement.

* SRI A. M. ALLAPICHAJ: Again, there will be some difficulty. What is unobjectionable from our point of view may be objectionable from some others' point of view.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: 'Unobjectionable' according to the terms of the Act, Sir.

* SRI A. M. ALLAPICHAJ: We want our City to be beautiful. When posting advertisements on the walls can be lawful with the consent of the owner, why should they be unlawful without the consent of the owner? After all, the owner of the house will say, 'You give me some money: you fix advertisements on the wall of the house'. When we speak of principle, we must, as far as possible, adhere to it.

In the explanation to sub-clause (b), it is stated, 'criticising any social or religious practices without malicious intention and with an honest view to promote social or religious reform or social justice'. I think we should not in any way make use of a certain legislation with a view to prevent people from trying to carry out some good, effective, and reasonable reforms in our social system. The good work of almost all the great men of the world, when they rose in their respective countries long ago, were objected to by the people then. It was not only objected to, but those great men were persecuted a great deal. Therefore, we should not give room for such persecution now. As the Government have put it, it will not be an objectionable advertisement if it criticises any social or religious practices without malicious intention and with an honest view to promote social or religious reform or social justice. I think it will be very difficult to know the intentions. We must so arrange to see that honest expression of views is not barred. One must have freedom to express one's views. One must have freedom to express one's feelings. (Sri K. Balasubramanya Ayvar: Man must live.) If I feel that a certain thing is right, even though the whole world may be opposed to it, I must have the freedom to express it. If I feel that a certain thing is in the interests of the country, or in the interests of the community, I must have the right to express my feeling. Take, for example, the question of land ceiling. No doubt, a large number of people are opposed to this ceiling. We, as Congressmen, want ceiling. There may be justice on both sides. When we want to bring in ceiling, should we not have the right to talk about it? It will be wrong to deny that right. Even so, in the name of bringing this thing or that thing, we should be careful to see that honest expression of one's views is not barred. This explanation dealing with malicious intention and an honest view to promote social or religious reform

13th February 1959] [Sri A. M. Allapichai]

has to be interpreted by the Judge. Sometimes the Judge may feel that there is a dishonest intention. It is a very difficult question to decide. There have been reasonable criticisms. Take, for example, Sri Sankaracharya, Sri Ramanujacharya, and other great men of the South. They led the whole of India in the matter of religious reform. They might have differed slightly here and there. Yet they adjusted themselves. Such men should not suffer because of this Bill. Perhaps, in this century there may be great men like them. They may come up after some time. Such people, when they want to express their views, should not suffer because of this Bill. We must be careful in all these matters. If freedom of expression and freedom of thought are not assured, then the Independence we got is not worth living for. But what I am afraid of here is, perhaps the judges may interpret the legislation in a different way.

Sir, hon. Members have been saying that there are obscene advertisements. To that extent I agree. We object to obscene things, but we do not object to such things shown in the theatres. This is inconsistent. I cannot understand this kind of inconsistency.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: In the case of cinemas, there is the Censor Board.

* SRI A. M. ALLAPICHAJ: I do not want to enter into any argument. The films passed by the Board have some kind of obscene and objectionable advertisements. Still they are passed. I am not saying that we must take action now. It is because such things are brought to our notice, we come to know of them and also feel that such things are going on and that they are dangerous. We are taking so much trouble to instruct our children. It is always very difficult to instruct our children and bring them up in the proper way. But, it is very easy for anybody to take them into the wrong way. Therefore, what is being done in schools and colleges is being spoiled by such films.

11-10
a.m.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: That is my grievance.

* SRI A. M. ALLAPICHAJ: Yes, I agree with the hon. Member. I want to point out that the Government, in whatever they do, must bear this point also in mind. Thank you, Sir.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: May I know whether the hon. the Deputy Chairman can give the name of a recent picture that he has visited in which such objectionable scenes are exhibited?

* SRI A. M. ALLAPICHAJ: For the last three or four years, I have not seen any picture.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Then he is not an authority on this matter!

[13th February 1959]

SRI A. M. ALLAPICHAJ : Anyway, I know the conditions.

* SRI T. PURUSHOTHAM : Mr. Chairman, ' This is a most welcome Bill.' These are not my words. An hon. Lady Member of this House said so when the agenda was circulated last evening in the House. I entirely agree with her, in spite of the eloquent remarks of the hon. the Deputy Chairman with regard to freedom of speech and action which he referred to. Sir, nobody objects to religious propaganda, I mean for or against, on public platforms or in religious discussions. What this Bill provides for is a curb on objectionable advertisements. It is certainly not against any religious discourses or discussions criticizing different religions. I am sure there cannot be any dispute about the need or the urgency for a legislation of this kind. If anything, this legislation is long overdue. The Hon. Minister has explained to us in detail the provisions of the Bill and what it is intended to serve. All good things, of course, will have some opposition somewhere. It is said that this Bill would affect political propaganda of other parties. Why mention has been made of ' other parties ' in this connection in the dissenting minutes, I do not understand. This is not going to apply to any one party alone. It will apply to all parties as the Bill seeks to prevent only objectionable and obscene advertisements. That is all. Why obscene and objectionable advertisements are needed for political propaganda of any party is not apparent to me. It is also said that this would affect cinema and commercial advertisements. If cinema, trade and commerce need objectionable or indecent advertisements to advertise their goods, then such cinemas and commercial concerns stand condemned. In fact, as has been stated by the hon. Member Sri T. P. Srinivasavaradan, we have crude cinema posters, obscene displays and indecent exhibition of human forms. They have been tolerated for ever so long and these should be curbed. A progressive society cannot tolerate them. A strange remark is made in one of the dissenting minutes that such indecent advertisements are the result of the existence of indecent trends in public life which should be tackled in a democratic way. We want to tackle this problem in a democratic way. What is more democratic, I ask, than to bring a preventive legislation of this kind in a democratic body like the Legislature? I have been always advocating in this House, as hon. Members are aware, that we should undertake social legislation to check evil trends in society. Here is one such legislation and so it is, the lady Member whom I referred to and who is absent here now and who is most interested in social welfare has called this a most welcome Bill. I endorse fully what she said.

Mr. Chairman, I am afraid I should oppose most emphatically some of the changes made by the Joint Select Committee in the original Bill. It is one of the objects of the Bill that it should check deliberate attempts to outrage the religious feelings of any class of people by insulting, or blaspheming or profaning the religion or the religious beliefs of any class. This provision is proposed to be

13th February 1959]

[Sri T. Purushotham]

watered down by the insertion of a subtle explanation clause permitting propaganda against religious practices with a view, it is stated, to promote religious and social reform. Religious reform is certainly different from what is intended here. I would, therefore, urge for consideration of the House that the main objectives of the legislation should not in any way be watered down when we pass this Bill. I do not also agree to the omission of original clause 10 requiring local authorities to set up hoarders, etc., in suitable places for the exhibition of advertisements and to levy advertisement fees. This provision is there in the City Municipal Act for putting up hoardings for the exhibition of advertisement and levying of advertisement fees. There is no such provision in the District Municipalities Act at present. When we are introducing this legislation to control unauthorised advertisements, we should make it incumbent on municipalities and other local authorities to put up hoardings in public places for the exhibition of advertisements. Such facilities should be provided when we want to introduce control of unauthorised advertisements. At present all advertisements are on private property and are unauthorised advertisements. All these we want to check. I wish necessary provision for advertisement hoardings were made in this Bill itself. If, however, this should go into the District Municipalities Act, I would strongly urge for the consideration of Government that necessary steps for amending the District Municipalities Act be taken immediately after the passing of this Bill.

As regards the apprehension expressed by the hon. Member Mr. V. V. Ramaswami, I am afraid he has sounded an unnecessary note of warning. This Bill would not apply to displaying of works of art and sculpture and architectural representations, because these are works of art and would not fall under any of the definitions given here of objectionable advertisements. So, once again, I reiterate what I said, namely, that I wholeheartedly welcome this Bill in spite of what has been stated by my respected Friend, the Deputy Chairman of the Council.

11-20
a.m.

* SRI A. M. ALLAPICHAJ : I have not opposed the Bill. I did not say anything opposing the Bill.

SRI T. PURUSHOTHAM : I am glad. I only wanted him to say that.

* SRI A. M. ALLAPICHAJ : What I said was there were certain loopholes which might well be taken advantage of by the people. I said that I did not want any advantage to be taken by the people.

* SRI S. T. ADITYAN : Sir, most of the things that are covered by this Bill, I find, in foreign countries, are covered by convention. Therefore, the question before us is whether we are to walk in advance of the people's opinion or whether we are to follow it. Ordinarily, the practice is that legislation follows the people's mind. But, then, in certain cases, it will be certainly necessary

[Sri S. T. Adityan] [13th February 1959]

to walk in advance of the people's opinion, especially in countries wherein there is little of common law and people have to depend for everything upon statutory law. Our country is one such. Therefore, we have certainly a right to propose a piece of legislation like this in advance of the people's opinion. Along with this, I will say one thing more. We in the Opposition generally do oppose. But this is a Bill in which we find hardly anything to oppose. (Sri A. M. Allapachai : Hear, hear.)

I was telling the House that in foreign countries this is largely a matter of convention. I have myself seen in Europe that this is a matter of convention. My learned and hon. Friend, Mr. Karayalar, told me that in America also this was a matter of convention. I have seen, for instance, in foreign newspapers, the practice is not to advertise cinemas at all in bold letters; they do not advertise it in strong black and white. If a picture is given, they accept only a half-tone block. If a highly contrasted black and white block is given, they refuse to take it. It is a settled convention in all English newspapers not to receive advertisements of any cinema which pokes fun against the Clergy. I understand that this is a more rigorously settled convention in all Catholic countries of Europe. Well, then, Sir, in India, we have not developed so far such a convention as this.

Passing on to the Bill itself, I find that it can be easily divided into two parts; one is where notices could be pasted on houses of private owners with their permission. That need not be objectionable notice. That is what the Bill provides and, I say, very rightly, I have got a house and am living in it. Suppose I am a beedi manufacturer and my beedi is called 'Rose Mark Beedi'. If another manufacturer comes and pastes his own advertisement there and says 'Always smoke Fox Mark Beedi', how will I feel, as manufacturer of Rose Mark Beedi? If the arms of the present law are not long enough to reach such a man, should there not be a law to reach such a man? This very question arose in England, if I remember aright. The Post-Offices received advertisements. They published the advertisements by putting a stamp upon the envelopes at the top. A man, for example, dealing in one particular variety of goods or mark of goods sends his advertisement and literatures on that and the Post-Office stamps it; the Post Office receives money from his rival and stamps his advertisements on it. How far this is moral and permissible under the law was the question that arose. One intelligent person by a stroke of genius found a solution. He found that the Post-Office always put the seal at the top and in black print. 'Draw a black line across' and that was his answer. But the principle is there. Every man's house, according to English law—we follow the English democratic way—is his own castle. Nobody has got a right of interference. But at night something is done nefariously and when we wake up in the morning, we find all sorts of advertisements pasted on our house. How will we feel? When young as a boy, my house

13th February 1959] [Sri S. T. Adityan]

was a castle. But now when I have grown up, my house is not a castle. Every kind of advertisement I see on my house. This is one part of the Bill.

The second part of the Bill relates to advertisements in public places. Rightly the provision relates to objectionable advertisements alone and the definition is welcome. I understand that there is a particular person called 'Suvarezhuthu'—an alliteration following 'suvar'—who has specialized in writing upon walls and whose handiwork, I am told, is seen from Madras to Kanyakumari. He has specialized in that art. He goes about during the day and marks out places. At night, he goes out again with some black pigment and a lamp and to the dismay of the owner of the house, the whole thing is seen written up next day. I do not believe it. If I remember aright, somebody told me that the gentleman was thinking of starting it as a big profession, a big business, employing other people, charging so much for writing on the walls. It is likely to become a big business. But then I submit, Sir, that such a business has got to be stopped.

11-30
a.m.

As I was saying with regard to the public part of it, namely, indecent advertisements and all those things, I would like to point to one particular clause in this Bill and it is this. Clause 4 says, among other things, 'without the written consent of the owner, etc.' Now, 'objectionable advertisement' has been defined in clause 2 (iv), as one which is deliberately intended to outrage the religious feelings of any class of the citizens of India by insulting or blaspheming or profaning the religion or the religious beliefs of that class'. It is said 'deliberately intended'. Then, coming to the explanation, it is again further clarified in this way. 'Criticising any social or religious practices without malicious intention and with an honest view to promote social or religious reforms or social justice.' Therefore, Sir, the whole offence depends upon the intention of the party committing it. It should be 'deliberately intended.'. I appeal to the Hon. Minister to delete those words. What has the intention of the party who does it, to do with the offence? How is intention material? If anything is dependent upon anything else, certainly it should not depend upon the intention of the person who makes it but the effect produced upon the person who sees it. If it is blasphemous to the passer-by, then why should it be considered whether that was intended and intended deliberately. The writer may say, 'No; it may be blasphemous, but I did not intend it and I did not deliberately intend it.' That is where the Bill is not considered right. It says, an objectionable advertisement means an advertisement which is likely to incite any person, etc., etc.' and then it says 'which is deliberately intended to outrage the religious feelings, etc.' Thousands of people may see it and each may feel offended in a different way. The party may say, 'I did not intend to do it. Even if I had done it, I did not deliberately intend it.' Such a loophole is there. As rightly pointed out by the hon. the Deputy Chairman, there are several loopholes and these loopholes require to be plugged.

[Sri S. T. Adityan] [13th February 1959]

There are other loopholes also which have to be avoided. For instance, in clause 2 (b) (i), it is said an advertisement is objectionable if it is likely to 'incite any person to commit murder, sabotage, etc.' Why do you say 'any person'? A person does mean the whole community. Then again it is said 'commit murder, sabotage or any offence involving violence'. What is the significance of 'violence'? It is something like *ejustum generis*(?), as they call it in law. 'Murder, sabotage or any offence involving violence' is that the only indecency you think of? Why not we say 'commit any crime and done with it? A number of crimes are committed without any violence.

Then, again, it is said 'seduce any member of any of the armed forces, etc.' I submit that this is unnecessary. Then it is said, 'is grossly indecent or is scurrilous or obscene or intended for blackmail'. Should we invite a defence? One may say, 'It was indecent, of course, but not grossly indecent'. What is the meaning of the word 'gross'? If I remember aright, it was Mr. Bevan who in his book on 'Negligence', said: 'It is meaningless word, a vituperative epithet.' It is an epithet which has no meaning. Why should it be 'grossly indecent'?

Further, my learned and hon. Friend, the Deputy Chairman was suggesting another difficulty which actually does not exist. He said: 'Supposing the house-owner and the advertisement paster join together to put up an indecent advertisement, what is there in the Bill to prevent it?' In that case, action should be taken under clause 5.

* SRI A. M. ALLAPICHAI: I am sorry, Sir, I never meant that way. Even though it is a very simple advertisement, my whole idea was that the City of Madras must be beautiful. Therefore, it is not only a question of morality, but a question of preserving the beauty of the City. I said that. Even if it is a good advertisement, it will spoil the beauty of the wall.

* SRI S. T. ADITYAN: I am sorry, Sir, I misunderstood him. Now that he has explained the matter, it is from a larger point of view that he makes criticism, but his criticism. But it goes much beyond the scope of the Bill. That is what I should think. I know the hon. the Deputy Chairman and he has fine sentiments, and it is the finer sentiment that made him say so. But then, I submit, Sir, that is a thing which ought to be left to the citizens. The preservation of the beauty of the City is a thing which will not be controllable by law.

Sir, there is only one other point and I will stop with that. The objection raised by many hon. Members was about cinema advertisement. But the hon. the Deputy Chairman, I think, has not gone to cinemas within the last four or five years. I am not so guilty as that, but I am also guilty to this extent that within the last five years, I would have gone to only one or two shows or so. (Sri L. S. Karayalar. You should attend more).

13th February 1959]

MR. CHAIRMAN : There are very good pictures.

* SRI S. T. ADITYAN : With all that, I can say, either in cinema-houses or outside, it is not the most objectionable advertisements that we have got. Therefore, from Madras to Kanyakumari, it is not the cinema advertisement that is most to blame. Many of them, in spite of the attention catching technique of the advertiser, will pass muster. Most of them are certainly unobjectionable. There may be one or two coming within the category 'objectionable advertisements'.

So far as I am able to see wall-writings are made by impromptu artists, artists who have not much knowledge, but who day and night just think of a theme and execute it, on the one side perhaps thinking of the next-door man's dog and on the other, of the policeman approaching round the corner of the street and also of the irate owner of the house, leaving it for a few weeks to disturb the public. That is the condition of work of the impromptu artist. He comes and writes something on the wall, mostly attacking the Hindu religion. That is the worst part of it. I have seen some of the performances when one of the present occupants of a big mutt was in the Sanskrit College. Round about the Sanskrit College on every compound wall we found some of these writings. I swear, Sir, I have not seen the equal of them. I think the prize goes to that artist. It is mostly not in painting. A painted symbol is not generally half so offensive. But it is the written word that is most offensive. Considering all that, I will only appeal to my friends to be a little more charitable to the cinema advertisements

10-40
a.m.

Lastly, as the warning has been sounded by one of my hon. Friends here, it is not the words that we use in an Act that the whole benefit comes from. The benefit comes from the administration of the law. The proof of the pudding is in the eating of it. It is possible to misuse an Act. It is also possible to use an Act to the best advantage of people. It is also possible to put it in cold storage. Therefore, it all depends upon the administration of the law. I would earnestly appeal to the Government to see that this Act is administered with the best judicious consideration so that every city in this State may become beautiful and every wall in the State may not be an eye-sore either to the owner or to the other persons.

Thank you, Sir.

*SRIMATHI K. B. SUNDARAMBAL: மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, இப்போது கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் சட்டமானது — மசோதாவானது —வரவேற்கக் கூடிய அளவிலே இருந்தாலும் கூட, கலைஞர்களைப் பாதிக்கக் கூடிய நிலையில் இருக்கிறது. ஆபாசமான காரியங்களைத் தகர்த்தெரிய வேண்டியது மக்களுடைய கடமை, அரசாங்கத்தின் கடமை, கலைஞர்களின் கடமை, கலைஞர்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் முதலாளிகளின் கடமை. ஆனால், இப்போது இந்த மசோதாவிலே, ஆபாசமான காரியங்களை—அட்வர்டைஸ்மெண்ட்களை—செய்யக் கூடியவர்களுக்குக் கடுமையான தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. விளம்பரத்திற்கு என்று விதிக்கப்படும் தண்டனை கலைஞர்களையும் பட முதலாளிகளையும் பாதிக்கும். தவறாகக் குற்றம்

[Srimathi K. B. Sundarambal] [13th February 1959]

செய்துவிட்டால், என்றுமே மன்னிப்பு உண்டு. ஒரு தடவைக்கு ஒரு வருஷம் கடும் தண்டனையும், 1,000 ரூபாய் அபராதம் என்றும் மனதிலே தோன்ற முடியாத அபிப்பிராயங்களைச் சொல்லியிருப்பது கலைஞர்களைப் பெரிதும் பாதிக்கும். கலைஞர்கள் பிற்போக்கானவர்கள் அல்ல; எப்படி வாழ வேண்டும், எப்படி முறையாக இருக்க வேண்டும் என்பது கலைஞர்களுக்குத் தெரியும். ஆபாசமில்லாமல் நடிக்க வேண்டும் என்று சொல்வதற்கு முன், ஆபாசமில்லாத படங்களை எடுக்க வேண்டும் என்று படங்களை எடுக்கக்கூடிய முதலாளிகளை எச்சரிக்க வேண்டும். ஆபாசமான காட்சிகள் இல்லையானால், பணத்தைக் கொட்டிப் படத்தை எடுக்கும் முதலாளிகளுக்குப் பணம் வருவாகவில்லை; பணம் சம்பாதிக்காவிட்டால் சினிமாத் தொழில் நடக்காது. சினிமாத் தொழில் நடக்கவில்லை என்றால், கலைஞர்கள் வாழ்க்கை நடத்த முடியாது; அரசாங்கம் வரி கிடைக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இப்படி எல்லோரையும் பாதிக்கக்கூடிய அளவிற்கு இது இருக்கிறது என்பதை அரசாங்கம் யோசனை செய்ய வேண்டும். இந்த மசோதாவைப் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் கலைஞர்களைப் பாதிக்கக்கூடிய அளவிற்கு இது இருக்கக் கூடாது என்று பணிவுடன் கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய சிற்றூரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : On a point of personal explanation, Sir. நான் கலைஞர்களுக்கு இந்தக் கடுமையான தண்டனை கொடுக்க வேண்டுமென்று கூறவில்லை. ஆபாசமான விளம்பரக்காரர்களைத் தான் தண்டிக்க வேண்டுமென்று நான் சொன்னேன்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Mr. Chairman, Sir, the Hon. the Home Minister feels happy that this measure is having all-round support in the House as far as the main principle is concerned.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Every measure that I bring forward does have all-round support.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Really the Home Minister has been lucky in many matters and much more lucky in this matter. Whatever he believes, it has got all-round support except for one or two points. As far as the practical side is concerned, I have got my own doubts. One thing is this, whether we like it or not. My esteemed Friend on my left quoted America, England and other places. But this much he should himself admit that in all these foreign countries, no business, no industry, could prosper unless there is heavy advertisement. I am told there are certain industrial concerns which spend more than 60 or 70 per cent of the actual cost of goods on advertisement. May be, their advertisements are of a different category or order than what we are having in our State. Therefore, the main objection, as far as this Bill is concerned, which has been referred to not only by the Government but also by many a Member of the Opposition, is that in the City of Madras posters, very big posters are being displayed everywhere and that there is a good deal of disfigurement. Therefore, the Government thought and thought rightly that there should be a certain amount of control. But in actual practice, I think it is the duty and responsibility of the Government first and then the local bodies like the City Corporation and the municipalities in the mufassal to provide sufficient hoardings where these posters could be put up. Otherwise, it will have a good deal of effect on the advertisement side and it will affect a good number of people—first the people who advertise and

13th February 1959] [Sri Mohamed Raza Khan]

who feel advertisement is necessary, then the advertising agents and hundreds of thousands of young boys who are given the job because of lack of other employment. That is the important factor which the Government should bear in mind.

The second thing is this. Possibly while the original intention of one who wants to advertise or the advertising agency is not to go and post the posters on anybody's house, actually the ordinary people, the youngsters, the illiterate people may do it. In such a case, will the original man be booked or prosecuted for having allowed his poster to be posted on an unauthorised place? These are all loopholes which will lead to difficulties in the actual working of the law.

There is also an objection, a valid objection. During the elections there is a good deal of advertisement. The hon. Member Sri Kosalram is looking at me. I think there are more posters displayed by the Party in power than anybody else. Financially they are wealthy. They will be a little bit hard hit. But suppose just to spite the opposing candidate, say, in the coming municipal election, in order to involve the other man or to create some trouble some objectionable posters in the name of that person are displayed. Possibly the culprit may be intelligent enough not to give the name of the Press where they are printed. (Interruption) I am sorry for the lack of understanding of my esteemed Friend. These are all the difficulties which I have to bring to the notice of the Government so that they may take necessary precautionary measures. It is not that people are waiting for tips. Sometimes people may write so many things on roads as I have seen in the City of Madras. Possibly, it has not got the support of the person concerned and somebody, to spite the other man or to implicate him, might have done it. Are they also going to be booked? I am placing these matters before the Home Minister so that he may have a proper appraisal of the difficulties which may arise in the working of the law.

Much has been said by many hon. Members about the cinema advertisement. We cannot be too much puritan in these days. Some people like it. No doubt, you may take some objection. But inasmuch as the cinema people feel they have to cater to the needs of the people and inasmuch as they feel that advertisement will effect a good deal of response, they are doing it. Of course, we may take some valid objection to the big cinema posters which are displayed on the walls or in the cinema houses. But the same thing appears in the local papers also. A very important scene, a love scene between an actor and an actress, which we see in the posters is also seen in the daily papers. (Sri L. S. Karayalar : Making love is no offence.) It is in an alluring way. Let me not expatiate too much upon it, particularly in this House where there are too many elderly people. But I am asking this question of my esteemed Friend the Deputy Chairman and the hon. Member Sri T. P. Srinivasavaradan. As long as they see newspapers, when

[Sri Mohamed Raza Khan] [13th February 1959]

they see cinema advertisements, they might close their eyes. But the advertisement is there; we cannot help it. Unfortunately, it is there. Some of us may not like it, but we have to see the practical side of it. I think the Deputy Chairman agrees with me. There is no difference whether it is in Hindi or in any other language. He simply closes the paper . . . (Interruption) But such people again open their eyes and see it. (Laughter).

11-50
a.m.

Sir, objection has been taken to some advertisements. If the Hon. the Home Minister would not be offended, I may say that advertisement has become the trade of everybody and every political Party. Advertisement is resorted to even in the case of the Governmental activities. We may have our own functions and our own meetings for a very laudable purpose or object. There may be a notice or a poster saying, 'So and so will preside and so and so will speak'. But at the end of the notice or advertisement, you will find the announcement that there will be a music party or dance by someone. The Government themselves believe that people do not come merely for the purpose of hearing speeches. Take the National Extension Service Schemes or the Small Savings Schemes. But for the latter part which says that there will be a music party or dance or some such thing, people will not attend the function. What does this show? People want some attraction like music or dance. The Government also have become clever businessmen. In order to collect a big crowd, they have this latter part of the programme (music or dance) so that the people may come. Not that I am objecting to this. After all, people like music and dance. The All-India Handloom Week celebrations are going on now in Madras. The Government think that people will be patriotic and that they will purchase all the handloom stocks. Incidentally, I may say that the money has been spent on the celebrations of the Centre through the Government of Madras. Everyday lakhs of people crowd there. But, do not be offended if I say that the real attraction for the people in these celebrations is the drama or dance or music, and not the speech of any one. Eminent artistes take part in the dance or music. Young boys and girls visit these celebrations. The Government do not take any objection to this. Sir, I am not trying to preach homilies. I do not believe in trying to reform others. It only shows that Government also depend on advertisements.

SRI T. PURUSHOTHAM : We depend on good advertisements and not indecent advertisements.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, everybody misunderstands my point. I say that it is also a way of advertisement. But this is another issue. The point at issue is that the Government want advertisement to attract people to the Handloom Week Celebrations. The Hon. Minister knows much better than I that any Government function or official function will not be confined only to the speeches of the president and the speaker of the day. If that should be so, that hall will be practically empty except for half a dozen people who remain there out of regard for the Minister.

13th February 1959] [Sri Mohamed Raza Khan]

But if there should be music or dance at the end, all sorts of people will walk in. This is the case with functions at Rajaji Hall in Mount Road. This is being done on a wider scale in the Handloom Week celebrations. Therefore, while the object of the Government may be all right, let Government be careful to see that in trying to do good, they do not do any harm.

In the earlier part of my speech I brought to the notice of the Home Minister the practical difficulties in enforcing the provisions of this Bill. Under the rules to be framed, I hope the Government will see that suitable amendments are made. While the spirit of the legislation is there, it should not put people to trouble by throwing a ban on all advertisements. Advertisement is not a small industry. Imagine the consumption of paper, the revenue by way of tax, the people employed in the advertisement trade, etc. In a place like Madras where unemployment is there, this advertisement trade helps to give employment to many people. Let this not be forgotten. Even to prepare the cinema poster, ten to twelve people are required. They work on this poster and make money. The advertisement may or may not be objectionable. There are people who are for and against the advertisements. Let us draw the line fairly, not swerving to this side or that side.

***DR. A. CHIDAMBARANATHAN :** மாண்புமிக் தலைவர் அவர்களே, இந்த மசோதாவிலே இரண்டு பிரிவுகள் இருக்கின்றன. ஒரு பிரிவு குற்றத்தைச் சொல்வது ; மற்றது தண்டனையைப்பற்றிச் சொல்வது. இரண்டு பிரிவுகளாக அதனை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்திருப்போது, அதிலேயே இரண்டு உட்பிரிவுகள் இருக்கின்றன என்று குறிப்பிடுதல் கூடும். இந்த மசோதா விளம்பரங்களைத் தடை செய்யவில்லை என்பதை முதலில் குறிப்பிட வேண்டும் ; 'விளம்பரங்கள்' என்ற வகையினாலேயே அவற்றைத் தடை செய்யவில்லை ; ஆபாசமான, அருவருக்கத் தக்க பிறர் மனத்தைப் புண்படுத்தக்கூடிய விளம்பரத்தை மாத்திரம்தான் தடை செய்ய முன்வந்திருக்கிறது என்பது வெளிப்படையாக எடுத்துக்காட்ட வேண்டிய ஒரு செய்தி. துணைத் தலைவர் கனம் ஸ்ரீ அல்லாபிச்சை அவர்கள், 'தனிப்பட்டவர்கள் வீட்டிலே ஒட்டக்கூடிய விளம்பரத்தை எவ்வாறு தடை செய்யலாம் ?' என்று கேட்டது பொருந்தாது. "unauthorised advertisement" என்பதற்கும் "advertisement" என்பதற்கும் உள்ள வேறுபாட்டினாலே கட்டாயம் தெரிய வரும் என்பது என்னுடைய நம்பிக்கை. சட்டத்திலே இருப்பதெல்லாம், அருவருக்கத்தக்க, உரிமையால் ஒப்புக்கொள்ளப்படாத விளம்பரங்கள்தான் தடைப்படுத்தப்படும் என்பதை முதலில் மனத்தில் வைப்போமாக. எனினும், இந்தச் சட்டத்தை இன்னும் கொஞ்சம் சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டும் என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஆபாசமான, அருவருக்கத் தக்க விளம்பரங்களை யாரும், எந்தக் கட்சியினரும், வரவேற்கமாட்டார்கள் என்பது உறுதி. இருப்பினும், எந்த அளவு வெறுக்கத்தக்கது, எந்த அளவு ஒப்புக்கொள்ளத் தகாதது என்ற முடிவெல்லாம் கடைசியில் வழக்காரும் மன்றங்களில் தீர்ப்புச் செய்ய வேண்டிய நிலையிலே இருக்கிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த மசோதாவினுடைய நோக்கத்தை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால் இதிலே உள்ள எழுத்துக்கள் எல்லாம் இந்த மசோதா வந்திருக்கிற வடிவம் முழுவதும் திருப்திகரமாக இருக்கின்றன என்று என்னால் ஒப்புக் கொள்ள முடியவில்லை. சில சில திருத்தங்கள் செய்தால், ஒருவேளை இந்த மசோதா திருப்தியாக இருக்கும் என்பது என்னுடைய நம்பிக்கை.

சிறப்பாக, ஒன்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மூன்றாவது பிரிவிலே சில தண்டனைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஒருவன் சுவரொட்டியை ஒட்டுகிறான் என்றால், அவனுக்கு ஏதோ நாலரை அல்லது பத்தரை கூலி

[Dr. A. Chidambaramanathan] [13th February 1959]

கிடைக்கும். ஏதோ சிறிதளவு காசு கிடைக்கும் என்பதற்காக அவன் சுவரொட்டியை ஒட்டுகிறான் என்றால், அவனைத் தண்டிப்பதற்கு ஆயிரம் ரூபாய் வரையில் அபராதம் போடலாம், ஒரு ஆண்டு வரையில் கடும்தண்டனை அல்லது சாதாரண தண்டனை கொடுக்கலாம் என்று இப்பிரிவு சொல்கிறது. ஆனால், அதே அளவு தண்டனையைத்தான் இதற்குப் பொறுப்புடையவருக்கும் விதிக்கிறது, இந்த மசோதாவின் ஐந்தாவது பிரிவு. சுவரொட்டியை ஒட்டுகிற ஒரு கூலி ஆளுக்கும் ஒரு ஆண்டு வரைக்கும் சிறைத் தண்டனை தரலாம், ஆயிரம் ரூபாய் வரையிலும் அபராதம் விதிக்கலாம் என்று சொல்லி, அந்தச் சுவரொட்டியை அச்சப் போட்டு, காசு பணம் செலவுபடுத்தி, அதற்கு வேண்டிய படம் தயாரித்து, அதை ஒட்டுமபடி செய்வதற்குப் பொறுப்புடைய பெரிய முதலாளிக்கும் அந்த அளவு தண்டனைதான் என்று சொன்னால், பொருந்தாது போல் தோன்றுகிறது. இந்த இரண்டு விதமான தண்டனையையும் வேறுபடுத்திக் காட்ட வேண்டும் என்பது என்னுடைய கருத்து. சுவரிலே ஒட்டுகிற கூலி ஆளுக்குத் தண்டனை மிகவும் குறைவாக இருக்க வேண்டும்; பொறுப்பு வாய்ந்தவரை இருப்பவன் பெற வேண்டிய தண்டனை அதிகமாக இருக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய எண்ணம். அதை இப்பொழுது சட்டத்திலே மாற்றுவதற்கு கனம் அமைச்சர் அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளாது போனாலும், துணை விதிகள் (Subsidiary Rules) ஏற்படுத்தும்போதாவது இதற்கேற்றவாறு தக்க சீர்திருத்தம் செய்வார்கள் என்று நம்பி, பொதுவாக இது நல்ல நோக்கத்தோடு அமைந்திருக்கிறது என்று கூறி இதனை வரவேற்கிறேன்.

*THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த மசோதாவை, விவாதத்திலே கலந்துகொண்ட கனம் அங்கத்தினர்கள் யாவரும் மனப்பூர்வமாக வரவேற்றிருக்கிறார்கள். அதிலே ஆச்சரியம் ஒன்றும் இல்லை. இந்த மசோதாவின் லட்சியத்தை எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்கள்.

ஆனால், இருவிதமான அபிப்பிராயங்கள் கூறப்பட்டன. ஒன்று இதிலே சில 'ஷாப்போல்கள்' இருக்கின்றன; இதை இன்னும் கொஞ்சம் கடுமையாக ஆக்க வேண்டும் என்ற ஒரு அபிப்பிராயம் கூறப்பட்டது. மற்றொன்று, இது விளம்பரத்தையே பாதிக்கும், கலைஞர்களையே பாதிக்கும் என்ற அபிப்பிராயமும் கூறப்பட்டது.

இந்த மசோதாவின் லட்சியத்தைப்பற்றிக் கடைசியில் பேசிய கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் மீண்டும் குறிப்பிட்டார்கள். இந்த மசோதாவின் லட்சியம் விளம்பரங்கள் மக்கள் பொறுக்கக்கூடிய வகையில்தான் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்பது. மக்கள் பொறுக்க முடியாத வகையில் அனுமதிக்கக்கூடாது. ஆட்சேபகரமான விளம்பரங்கள் (1) பலாத்காரத்தைத் தூண்டக்கூடிய விளம்பரங்கள், (2) மனிதர்களுடைய மனத்தைப் புண்படுத்தக்கூடிய விளம்பரங்கள், (3) ஆபாசமான விளம்பரங்கள், ஆக மூன்று வகையில் இருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட விளம்பரங்கள் கூடாது என்றுதான் இந்த மசோதா கூறுகிறது. ஆனால், விளம்பரத்தைப் பாதிக்குமா, அது அட்ராக்கஷனாக இருக்குமா என்று கூடச் சொன்னார்கள். முக்கியமாக கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ரஸா கான் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்.

12
noon

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sir, may I interrupt the Hon. Minister? I would appreciate it very much if the Hon. Minister speaks in English at least when he comes to that part of his speech which relates to me.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, I know the hon. Member's ability and disability. The hon. Member has been in Madras for a long time and he can very well follow what I speak in such simple Tamil.

13th February 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ரஸா கான் பேசியபோது, வசிகரமான விளம்பரம், அதாவது அட்ராக்களை விளம்பரம், என்பதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார். நான் சொல்வதை அவர் கொஞ்சம் சலபமாகப் புரிந்துகொள்ளுவார் என்றே நினைக்கிறேன். எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய வகையில் விளம்பரங்கள் இருக்க வேண்டும். விளம்பரம் செய்கிறவர்கள் எத்தகையதில் இருந்தாலும் சரி, அவற்றிற்கு ஒரு “அட்ராக்கன்” வேண்டியதுதான். “அட்ராக்கனுக்காக” கோவிலில் கூட பாட்டுக் கச்சேரிகள், நடனம் முதலியவைகள் வைப்பார்கள். இப்பொழுது கூட்டங்களில் கூட நடனம் வைக்கிறார்கள், கச்சேரி வைக்கிறார்கள். ஸ்மால் ஸேவிங்ஸ் ஸ்கீமில் கூட இப்பொழுது நடனம் வைக்கிறார்கள், பாட்டுக் கச்சேரி வைக்கிறார்கள். நடனம் வைக்கும்போது, அது ஆபாசமாக இருக்கக்கூடாது. நடனங்களுக்கு விளம்பரம் செய்யலாம், ஆனால் அது ஆபாசமாக இருக்கக்கூடாது என்பது தான் இந்த மசோதாவின் கருத்து. விளம்பரம் செய்யலாம், முக்கியமான அடிப்படையில் அது ஆபாசமாக இருக்கக்கூடாது. ஆகவே, விளம்பரம் எந்த வகையிலும் பாதிக்கப்படமாட்டாது. நமது மக்களுக்கு உயர்ந்த பண்பு இருக்கிறது, தரம் இருக்கிறது. நல்ல விளம்பரம் என்ன என்பதும், ஆபாசமான விளம்பரம் என்ன என்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியும். வியாபாரிகளைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். ஆபாசமான விளம்பரங்களை வியாபாரிகள் செய்தால், முதலில் அவர்களுக்கு அதனால் லாபம் ஏற்படலாம். ஆனால் நாளாவட்டத்தில் அது அவர்களுக்குப் பாதகமாகவே முடிந்துவிடும். அதனால் அவர்கள் வெகு ஜாக்கிரதையாக இருப்பார்கள். அதைப்போலவே, ஸ்மால் ஸேவிங்ஸ் திட்டத்தில் ஆபாசமான விளம்பரங்கள் செய்ய மாட்டார்கள். அங்கு பாட்டுக் கச்சேரிகள், நடனம் முதலியவைகள் வைத்தாலும், விளம்பரங்கள் ஆபாசமாக இருக்காது. அப்படி ஆபாசமான விளம்பரங்களைச் செய்தால், அவர்கள் என்ன சேவிங்ஸ் செய்யப் போகிறார்கள்? அதன் பலன் நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதனால் அவர்கள் எந்த விதத்திலும் ஏமாறப் போவதில்லை. அப்படித் தவறாகவும் நடந்துகொள்ள மாட்டார்கள். ஆனால் “அட்ராக்கன்” வேண்டுமானால், அப்படிச் செய்துகொள்ளலாம்.

அடுத்தபடியாக, இதனால் கலைஞர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்று கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீமதி சுந்தரம்பாள் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இதனால் கலைஞர்கள் ஏன் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்பது தெரியவில்லை. கலைஞர்கள் நல்ல மாண்பு உடையவர்கள். அவர்களுடைய கலைத்தரம் எப்படி என்பதை அவர்கள் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்களே இப்படிப்பட்ட ஆபாசமான, அப்சேகரமான விளம்பரங்களில் ஈடுபடாமல், இடம் கொடுக்காமல் பார்த்துக்கொள்ளுவார்கள். அவர்களே ஆபாசமான விளம்பரங்களைத் தடுத்தவிடுவார்கள். அப்படிப்பட்ட ஆற்றல் அவர்களுக்கு இருக்கிறது. ஆகவே, கலைஞர்கள் இந்த மசோதாவிலுல் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்பதில் அர்த்தமில்லை. அவர்களுக்கு எந்தவிதமான பாதகமும் ஏற்படாது. ஆகவே, கனம் அங்கத்தினருடைய வாதத்திற்கு இடமே இல்லை.

மற்றொன்று; இந்த மசோதாவில் வார்த்தைகள் இன்னும் இனிமையாக இருந்தால் நலம் என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். பல அங்கத்தினர்கள் தங்களுடைய அபிப்பிராயங்களைச் சொன்னார்கள். “deliberately” “malicious intention” என்ற வார்த்தைகளைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். மற்றொன்று “Grossly indecent or is scurrilous or obscene or intended for blackmail” என்ற வார்த்தைகளைப்பற்றியும் குறிப்பிட்டார்கள். முக்கியமாக கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ஆதித்தன் அவர்கள் இதைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். மற்றும் இரண்டாவது பிரிவில் (b) (1)-ஐப் பற்றியும் குறிப்பிட்டார்கள். அதாவது “incite any person to commit murder, sabotage or any offence involving violence” என்பதைப்பற்றி ஒருவரைக் கேலி செய்தால் மட்டும் போதுமா, அல்லது இழிவுபடுத்தினால் மட்டும் போதுமா என்றெல்லாம் தெரிவித்தார்கள். அல்லது பலாத்காரம் மாதிரி செய்தால் போதுமா என்றெல்லாம் கேட்கப்பட்டது. குற்றங்கள் செய்வது பல முறையில் கவனிக்கப்படுகிறது. “Grossly indecent or is scurrilous or obscene or intended for blackmail” என்ற இனத்தின்

[Sri M. Bhaktavatsalam] [13th February 1959]

கீழ் வந்து விடும். அதன் பிறகு “deliberately intended to outrage the religious feelings of any class of the citizens of India by insulting or blaspheming or profaning the religion or the religious beliefs of that class.” என்று இரண்டாவது கிளாஸ் (b) (iv) பிரிவின் கீழ் வந்திருக்கிறது.

இதைப் பற்றிக் கனம் உதவித் தலைவர் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். இப்படியிருந்தால் இதையெல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமா என்றும் கேட்டார். என்னுடைய எண்ணம் என்னவென்றால், நாம் இப்பொழுது இதைப்பற்றி முதன் முதலாகச் சட்டம் செய்கிறோம். அது ஆரம்பத்திலேயே கடுமையாக இருக்கக் கூடாது. இதைக் கொண்டுவருவதற்கு உறுதியுடன் இருக்கிறோம் என்றால், முதலில் சட்டம் செய்யும்போது அது கடுமையாக இருக்க வேண்டாம் என்பதுதான் என்னுடைய எண்ணம். மற்றொரு கனம் அங்கத்தினர் நாம் சட்டம் செய்யும்போதெல்லாம் கொஞ்சம் அட்வான்ஸாகவே போகிறோம் என்று குறிப்பிட்டார். அவர் அயல் நாட்டின் நிலைமையைப் பார்த்துவிட்டுவந்து அப்படிச் சொல்லுகிறார். சட்டம் செய்ய அவசியம் வந்தபோது, அதைச் செய்ய வேண்டியதுதான். மற்றொரு அங்கத்தினர் இப்படிப்பட்ட ஒரு சட்டம் இதற்கு முன்னதாகவே வந்திருக்க வேண்டும் என்று சொன்னார். ஆகவே, முதன் முதலாகச் சட்டம் செய்யும்போது, கொஞ்சம் கடுமையாகச் செய்யக் கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய எண்ணம். இதிலுள்ள வார்த்தைகளையெல்லாம் கூட நாங்கள் சேய்ச்சையாகப் போடவில்லை. இப்படிப் போட்டிருப்பதில் அர்த்தம்கூட இல்லை என்று சொன்னார்கள். இந்த மசோதாக்களைத் தயாரிக்கும் சட்ட இலாகா ஏற்கெனவே இருக்கக்கூடிய சட்டங்களில் உள்ள படியேதான் இங்கேயும் வார்த்தைகளைப் போட்டிருக்கிறது. முன்பு இருக்கிற சட்டத்தைப் பார்த்துத்தான் இப்பொழுது எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

Indian Penal Code என்பது பழைய சட்டம். அதில் 295-A பிரிவில் என்ன சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அதுவே தான் இங்கேயும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதில் பின்கண்டபடி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது :—

‘whoever with deliberate and malicious intention of outraging the religious feeling of any class’

எனவே அதிலுள்ள வார்த்தைகளைத்தான் இங்கேயும் காபி அடித்திருக்கிறோம். காபி அடித்ததோடல்லாமல் ரொம்பவும் கடுமையாக இருக்கக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் இப்படிப் போடப்பட்டிருக்கிறது.

“அப்ஜெக்ஷனில் அட்வர்ட்டிஸ்மெண்ட்” என்றால் என்ன என்பதைப் பற்றி எக்ஸ்ப்ளனேஷனில் குறிப்பிட்டிருப்பதைப்பற்றி ஒரு அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டார். அதில் எப்படிப்பட்ட அட்வர்ட்டிஸ்மெண்டுகள் ஆட்சேபகரமானவை என்பதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. அப்படி “எக்ஸ்ப்ளனேஷன்” கொடுத்திருப்பதைப்பற்றி அதிருப்தியும் தெரிவித்தார்கள். ஏன் இப்படிப்பட்ட “எக்ஸ்ப்ளனேஷன்” போட வேண்டும் என்று கேட்டார்கள். அத்துடன் ஒரு கையால் கொடுத்துவிட்டு மற்றொரு கையால் வாங்கி விடுவது போல் இருக்கிறது இது என்று குறிப்பிட்டார்கள். ஆட்சேபகரமான விளம்பரம் கூடாது, அதைத் தடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அந்த “எக்ஸ்ப்ளனேஷன்” கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மக்களுடைய மனதைப் புண்படுத்தக் கூடாது, அப்படிப் புண்படுத்தக்கூடிய விளம்பரங்களைத் தடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அது கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தனிப்பட்ட ஒரு சமுதாயத்தின் பழக்க வழக்கங்களை மாற்ற வேண்டும் என்று சொல்வதற்கு அனுமதி இருக்கவேண்டும். அதை உடனடியாக ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லை. அதற்கு இடம் கொடுக்க வேண்டும் என்று நமது அரசியல் சட்டத்தில் கூடச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, அதை மாற்ற வேண்டுமென்று சொன்னால், அனுமதி பெற்று மாற்றுவதற்கு நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ளலாம். தீண்டாமையை விலக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். கோவில்களில் மிருகங்களைப் பலியிடுவது

13th February 1959] [Sri M. Bhaktavatsalam]

கூடாது என்று நாம் ஏற்கெனவே சட்டம் செய்திருக்கிறோம். கடவுள் பெயரால் செய்யப்படும் நல்ல காரியங்களும் இருக்கும் என்று குறிப்பிட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட அபிப்பிராயங்களைச் சொல்வதற்கு இடம் கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இது கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ரிலிஜியஸ் ப்ராசுடிஸாக இருந்தால், அதை மாற்ற வேண்டும் என்றும் சொல்லலாம். ஆகவே, ஒரு முறைக்கு மற்றொன்று “பாலன்சு” பண்ண வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. அவைகளை ஒன்றாகப் போட வேண்டுமென்ற திருத்தம் வந்திருக்கிறது. அவைகளைத் தனித்தனியாகப் போடுவது நல்லது தான்.

கேஸ் வந்தால் அதைப்பற்றி முடிவு செய்வது ஜஜ்ஸ்களுடைய டிஸ்க்ரீஷனைப் பொருத்திருக்கிறது என்று ஒரு கனம் அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டார். ரிலிஜியஸ் ப்ராசுடிஸைப்பற்றி ஒரு விளம்பரம் வந்தால், அந்த விளம்பரம் தவறு என்றும், சட்டப்படி அது குற்றம் என்றும் வழக்கு வந்தால், அது சரியா இல்லையா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அதற்காகத்தான் இந்த எக்ஸ்ப்ளனேஷன் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. உண்மையிலேயே அது குற்றமா இல்லையா என்பதைப் பார்க்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதில் “இண்டென்ஷன்” இருக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். “இண்டென்ஷன்” தான் முக்கியமானது. இது வரைக்கும் கேள்வி முறை இல்லாமல் இருந்தது. அதனால் தான் “இண்டென்ஷன்”ப் பார்க்க வேண்டியது நல்லது என்று நினைக்கிறேன். “இண்டென்ஷன்” இல்லை என்று ஜஜ்ஸ்களுக்குத் தோன்றினால், விட்டுவிடலாம், அதனால் பரவாயில்லை. இன்னும் கொஞ்சம் நான் வரையில் இதை அமுல் நடத்துவதில் உள்ள அனுபவத்தைப் பார்த்துவிட்டு அவசியம் ஏற்பட்டால், சட்டத்தை மாற்றித் திருத்திக்கொள்ளலாம். அந்த வகையில் தான் இந்தச் சட்டம் அமைந்திருக்கிறது.

மற்றொன்று யாரோ ஒருவன் நோட்டீசை ஒட்டிவிட்டுப் போய்விடுகிறான். அவனுக்கும் ஒரே தண்டனை, அந்த நோட்டீசை யார் ஒட்டிச் சொல்லுகிறானோ, அதற்கு அபெட்டராக இருக்கிறானோ அவனுக்கும் ஒரே விதமான தண்டனை என்று இருப்பது தவறு என்று டாக்டர் சிதம்பரநாதன் குறிப்பிட்டார். ஒட்டிவிட்டுப் போகிறவன் ஏழையாக இருப்பான்; அவனுக்குக் கடுமையான தண்டனை விதிப்பதா என்றும் குறிப்பிட்டார். அப்படி வித்தியாசமாகக் காட்டினால், அந்த ஏழையாகிய ஒட்டுகிறவனையே வைத்துக்கொண்டு ஒட்டிச் சொல்லுகிறவர்கள் தப்பித்துக்கொள்ளுவார்கள், பின்னால் இருந்துகொண்டு அவர்களையே பயன்படுத்திக்கொள்ளுவார்கள், அவர்களையே முதலாளிகள் அதிகமாக உபயோகிப்பார்கள். அதைச் சட்டத்தின் மூலமாக அனுமதிக்க முடியாது. குற்றம் செய்கிறவர்கள் யார் என்று ஜஜ்ஸ் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அதன்படி பார்த்துத்தான் முடிவு செய்ய வேண்டும் தவிர, நாமே அவர்களுக்குத் தண்டனையைக் குறைவாகப் போட வேண்டும் என்பது சரியல்ல. ஆகவே, சட்டம் செய்யக் கூடிய நாம் ஒருவருக்கு ஒருவர் வித்தியாசம் காட்டக் கூடாது. அந்த நோக்கத்துடன் தான் இந்தச் சட்டம் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகையால், கனம் அங்கத்தினர்கள் சிலர் குறிப்பிட்ட குறைபாடுகளுக்கு ஆட்சேபணைகளுக்கு, நான் சொல்லிய விளக்கம் திருப்தியளிக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

முக்கியமாக இரண்டு, மூன்று அங்கத்தினர்கள் மத அபிப்பிராயங்களைப்பற்றிக் குறை கூறுவதைப்பற்றிப் பேசினார்கள். அதை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவதற்கு இடம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற முறையில் மசோதா அமைந்திருக்கிறது. அப்படிச் சொல்வதற்கு இடம் வேண்டும். இதற்கு அவசியம் இருக்கிறது. மக்கள் மனத்தைப் பண்படுத்தக் கூடிய முறையில் சொல்லுகிறார்களா, அது குற்றமா, இல்லையா என்பதையெல்லாம் நீதிபதிகள் முடிவு செய்யவேண்டும்.

முதலில் பேசிய அங்கத்தினர் ஸ்ரீ சீனிவாசசுவரதன் அவர்கள் “நாங்களெல்லாம் பள்ளிக்கூடங்களில் மாணவர்களை நல்ல முறையில் பழக்குகிறோம், ஆனால் வெளியிலேதான் அவர்கள் கெட்டுவிடுகிறார்கள்”

12-16
P.M.

[Sri M. Bhaktavatsalam] [13th February 1959]

என்று சொன்னார்கள். ஆனால், அடுத்தபடி பேசிய அங்கத்தினர் விதவான் முத்துக்கண்ணப்பன் அவர்கள் இதற்கு ஆரம்ப இடம் பள்ளிகள் தான் என்று சொன்னார்கள். நான் பள்ளிக்கூடங்களைப்பற்றிக் குறை கூறவில்லை. பள்ளிக்கூடங்கள் நடத்துவதில் உள்ள கஷ்டங்கள் எனக்குத் தெரியும். கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ சீனிவாசவரதன் அவர்கள் பள்ளிக் கூடங்களை நல்ல முறையில் நடத்த வேண்டும், மாணவர்கள் நல்ல பண்பாடோடு இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக மிகவும் பாடுபடுகிறார் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். ஆனால் என்னுடைய அபிப்பிராயம் பள்ளிகளில் தான் இதற்கு விதை போடப்படுகிறது என்பது. நான் பள்ளிகளைக் குறை கூறவில்லை. இது இப்போது மட்டுமல்ல. நான் படித்த காலத்திலேயே உண்டு. நான்கு பெண்கள் இருந்துவிட்டால் போதும். அந்தக் காலத்திலேயே இருந்து வந்தது. நான் உயர்நிலைப் பள்ளியில் படித்தபோது நடந்தது ஞாபகம் இருக்கிறது. அப்போதே இருந்தது. இப்போது வளர்ந்திருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் என்ன என்று நான் சொல்லப் போவதில்லை. இதைப்பற்றிப் பள்ளிக்கூடங்களிலும், பார்க்க வேண்டும், பெற்றோர்களும் கவனிக்க வேண்டும். பள்ளிக்கூடங்களில் இன்னும் கொஞ்சம் நன்றாகக் கவனிக்கவேண்டும். இல்லையென்றால், நமது சமூகத்திற்கே பேராபத்து ஏற்பட்டு விடும். அந்த மாதிரி ஒரு “ட்ரெண்ட்” இருக்கிறது. அதைப் போன்றும். ஆகவே, இந்த மசோதாவை எல்லோரும் ஆதரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : The question is—

“That the Madras Open Places (Prevention of Disfigurement) Bill, 1958 (L.C. Bill No. 8 of 1958), as amended by the Joint Select Committee, be taken into consideration.”

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clause 2.

MR. CHAIRMAN : The motion is—

“That clause 2 do stand part of the Bill.”

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I wish to move an amendment to this clause in view of the fact that some hon. Members have pointed out some printing mistakes. I move the following amendment :—

“In the Explanation to sub-clause (b) of clause 2, for the brackets and letter ‘(a)’, substitute the brackets and figure ‘(1)’ and for the brackets and letter ‘(b)’ substitute the brackets and figure ‘(2)’.”

* DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Sir, I move the following amendment :—

“In sub-clause (a), delete the words ‘effigy or any’ and insert the word ‘effigy’ after the word ‘paper’ and before the words ‘or other thing’.

“For the existing item (b) to the Explanation to sub-clause (b) of clause 2, substitute the following :—

‘(b) criticising any social or religious practice without malicious intention and with a view to promote social or religious reform or to secure social justice.’”

13th February 1959]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I second the amendments, Sir.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : Sir, I move—

“ In sub-clause (c), after the word ‘ includes ’ and before the words ‘ any private place ’, insert the words ‘ a road, street, way or ’. ”

The amendment was duly seconded.

* DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Sir, in sub-clause (a), the word ‘ effigy ’ has been rather misplaced consequent upon its being inserted at the Select Committee stage. In the original Bill which was presented to this House, that is, before it went before a Select Committee, we did not find this word there. This seems to have been inserted by the Select Committee. I should think that it is rather misplaced, because, whenever we think of an advertisement, our thought first goes to a bill, notice, etc., and in the natural course, ‘ effigy ’ must occur as the last. So, I should like to bring that word last, after the word ‘ paper ’. It is for this purpose, I have moved my first amendment.

As for the other amendment that I have moved, I would like to make one observation. ‘ Criticising any social or religious practices . . . ’ is the expression used in item (b) of the explanation to sub-clause (b) of clause 2. As it stands, the language is not clear. They should have used the singular form and said ‘ practice ’ instead of ‘ practices ’. That will be the proper expression. I do not want the language of this House to be criticised in class-room composition. It should be ‘ criticising any social or religious practice. ’ I also want that the word ‘ honest ’ be deleted. We may simply say ‘ . . . with a view ’ instead of ‘ with an honest view ’. Especially when we have not used the expression ‘ honest view ’ and have merely stated ‘ . . . with a view ’ in item (a) of this Explanation, I do not think it is necessary to use that word in the case of item (b) alone. These amendments are of a verbal nature and I trust that it will be possible for the Hon. Minister to accept the same.

* SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : Mr. Chairman, we find in this clause the expressions, ‘ outraging the religious feelings ’, ‘ beliefs ’, and ‘ practices ’. Of course, as stated by the Hon. Minister, it requires some legal acumen to distinguish between the one and the other of these terms. It is a matter for consideration how far this Bill will work. I think this will give rise to a lot of litigation. A number of cases may crop up. Of course, we must provide certain safeguards against undesirable criticism and all those things. But, I would like to warn that there will be practical difficulties which you may have to face. For instance, Saint Ramalinga Swamikal, for whom I have great regard has stated, ‘ Kann Moodi Pazhakkamellam Mann Moodi Poha ’. கண்ணமூடிப் பழக்கங்கள் எல்லாம் மண் மூடிப்போக—என்றார்.

[Sri A. Gajapathy Nayagar] [13th February 1959]

Suppose I repeat this sentence. Will it be taken as outraging the religious feelings of any class of citizens or blaspheming or profaning the religion or the religious beliefs of any class? Of course, it is stated in the Act that there should not be malicious intention. Whatever it is, will such sentences and phrases of great men be construed as objectionable if repeated in public? There may be all sorts of interpretations with regard to such things. It is likely that people might be charged under this law for making such statements. Such matters may as well be left to the common sense of the public. That is my view. I am not quarrelling about the salient features of the Bill. However, I wish to point out that in actual application of the several provisions contained in the Bill, you will have to face so many practical difficulties. So far as the word 'practices' is concerned, it cannot be singular. Because, there are ever so many practices. Not one. I would, however, support this with a caution. There is a proverb, 'Fools rush in where angels fear to tread.' Ours is a progressive State. We are advancing in so many things. But whenever any reform is suggested, whenever we want to make progress, people question our bona fides, people question our intentions. That is what we find nowadays. Anyway, we must progress and we cannot remain where we are.

We must have freedom of expression and nothing should be done to curtail it. It should be open to anybody to express his opinion even in religious matters. Then only we can have intellectual advancement. This should be remembered. After all, what is religious feeling, religious practice and religious belief? Each one may have his own religion. Take, for instance, the methods of worship. There are different methods of worship. Some people worship idols. Some people worship Nature in its various forms. There are ever so many other forms of worship as 'yoga and gnana'. Now, suppose I say that idol worship is not good. Surely, I cannot be considered irreligious and I cannot be considered to outrage the feelings of any class of people. That is why I say that we have to proceed with caution in such matters. I am afraid that the officers will find it difficult to interpret the several provisions of this Bill. Let me conclude by expressing the hope that proper scope will be given to see that real justice is done.

* SRI T. PURUSHOTHAM : It is better that these amendments are put separately.

MR. CHAIRMAN : Yes; they are taken up separately.

12-20 P.M. * SRI T. PURUSHOTHAM : Sir, I move the following amendment :—

"In item (b) to the Explanation to sub-clause (b) of clause 2, delete the words 'or religious' occurring in lines 1 and 3."

Sir, one of the main purposes of the Bill is to check attempts to outrage religious feelings and attempts to profane religion or the religious feelings of the people. Explanation (b) proposes to exclude 'social and religious practices' from the scope of the Bill.

13th February 1959] [Sri T. Purushotham]

The words 'without malicious intention' will not help in any way. The very object of the Bill would be defeated by the proposed explanation in the Bill. It is stated that this is to safeguard honest views 'to promote social or religious reform or social justice.' I can understand social reform and all that. But I do not think that any religious reform should be brought within the scope of the explanation in the Bill. Genuine religious reforms do not need any protection by law. And real social reformers would not touch the religious feelings of any people. I, therefore, feel the words 'or religious' should be deleted from the explanation.

The amendment was duly seconded.

* VIDWAN T. MUTHUKANANPPAN : ஐயா, நான் "In sub-clause (c) after the word 'include' and before the words 'any private place', insert the words "a road, street, way or" என்னும் திருத்தத்தைப் பிரேரேபித்திருக்கிறேன். இந்த இடத்திலே சில முக்கியமான கருத்துக்கள் நான் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இப்பொழுது விளம்பரப்படுத்துகிறவர்கள் எல்லாம், தெருக்கள், வீதிகள், சந்துகள், சாலைகள் இவைகளின் மேலே எழுதுவது தான் சிறந்த விளம்பர முறை என்று கண்டிருக்கிறார்கள். அது தான் எல்லோருடைய கவனத்தையும் எளிதிலே கவரக்கூடியது என்பதைத் தெரிந்த சில கட்சிகளும், இன்னும் சிலரும் அப்படிச் செய்வதை நாம் அன்றாடம் பார்த்து வருகிறோம். வீதிகளிலும், தெருக்களிலும், எழுதுவது தான் சிறந்த விளம்பர முறை என்று அவர்கள் கண்டிருக்கிறார்கள். இந்தச் சட்டத்திலே அது இல்லை மறைவு காய் மறைவாக மறைந்து கிடைக்கிறது. இது மிகத் தெளிவாக, விளக்கமாக இருக்கவேண்டுமானால், "a road, street, way or" என்ற வார்த்தைகள் அங்கே குறிக்கப்படுவது மிக முக்கியமானது, தகுதியானது என்று நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆகையால், தெருக்களிலே, சந்து பொந்துகளிலே, ரோடுகளிலே எழுதுவதைத் தடுக்கக் கூடிய வகையில் அமைந்திருக்கும் என்னுடைய திருத்தத்தைக் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I would like to tell the hon. Member Mr. Gajapathy Nayagar, who has made himself a very wise judge, that I have abundant faith in the wisdom of judges that adorn our Judiciary. Therefore, none of us need have any apprehension about the interpretation of the various sections of the Act when cases are brought before the Court. As I said, we have deliberately drafted the Bill in this way because we do not want to make it a source of harassment.

About the first amendment of the hon. Member Dr. Chidambaranathan, I would like to point out that it is not necessary. The drafting finalised by the Joint Select Committee is quite in order and there need not be any change as suggested by Dr. Chidambaranathan.

About the other amendment moved by the same Member, he wants to combine criticism of religious practice with malicious intention with a view to secure social justice. He has drafted it combining all the ideas into one. I would like to prefer our draft wherein these are put separately. One must be reconciled with

[Sri M. Bhaktavatsalam] [13th February 1959]

the other, when a judge gives his verdict. That is how it has been drafted. About his other point, if teacher-Members would give the correct grammatical usage . . .

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : We can have 'practice' or 'practices' after 'any'. 'Practices' need not be objected to. The Oxford Dictionary says 'any' has got the sense of 'some' as, for example, in, 'Were any Frenchmen there?'.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Then, I am unable to accept that amendment either.

Regarding the amendment moved by Vidwan Muthukannappan, 'public place' has been defined quite all right. His amendment is not necessary and I oppose it.

As regards Mr. Purushotham's amendment, I have already explained that we must allow freedom to preach any change in religious practices. That should not be banned. If the explanation is not there, there might be complications and even *bona fide* and honest criticisms of certain objectionable social practices might come within the mischief of the law. I am sorry I am unable to accept that amendment either.

MR. CHAIRMAN : Are the movers of the amendments pressing them?

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : I am withdrawing my amendments.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : In view of the explanation given by the Hon. Minister, I withdraw my amendment.

SRI T. PURUSHOTHAM : I withdraw my amendment also.

The amendments were accordingly, by leave, withdrawn.

MR. CHAIRMAN : I shall now put the Government amendment to vote. The question is—

"In the Explanation to sub-clause (b) of clause 2, for the brackets and letter ' (a) ' substitute the brackets and figure ' (1) ' and for the brackets and letter ' (b) ', substitute the brackets and figure ' (2) '."

The amendment was put and carried.

Clause 2, as amended, was put and carried.

MR. CHAIRMAN : Is Dr. Chidambaranathan going to move his amendment to clause 5?

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : No, Sir.

MR. CHAIRMAN : Then, I shall put the remaining clauses to vote.

Clauses 3 to 11 were put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

13th February 1959]

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I move—

“ That the Madras Open Places (Prevention of Disfigurement) Bill, 1958 (L.C. Bill No. 8 of 1958), as amended, be passed”.

MR. CHAIRMAN : The question is—

“ That the Madras Open Places (Prevention of Disfigurement) Bill, 1958 (L.C. Bill No. 8 of 1958), as amended, be passed”.

The motion was put and carried and the Bill, as amended, was passed.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 2-30 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 106. Notification issued with G.O. Ms. No. 4552, Revenue, dated 24th December 1958 regarding amendments to the Madras Plantations Agricultural Income-tax (Appeal and Revision) Rules, 1955.

* 107. Notification issued with G.O. No. 85, Local Administration, dated 9th January 1959 regarding extension of term of office of the Members of the Arcot Panchayat (North Arcot district) till 1st April 1959.

வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS